

Richard en Monique Verschure

Na 21 jaar in het buitenland zijn Richard en Monique Verschure en hun kinderen terug in Nederland, in Wijk en Aalburg. Ze kozen bewust voor een familiebedrijf.

Aantal koeien:	130
Melkproductie:	9000 4,60 3,59
Hoeveelheid land:	45 hectare

Geremigreerde familie Verschure start ondanks invoering fosfaatrechten met 130 koeien

Steeds beginnen in moeilijke tijd

Na melkveebedrijven in Denemarken en Duitsland melken Richard en Monique Verschure nu 130 koeien in Nederland. Fosfaatrechten vormen een donkere wolk, maar met hun ervaringen uit het verleden zijn ze vastbesloten ook hier succesvol te boeren.

tekst **Diane Versteeg**

Op 2 juli 2015 liepen er nul koeien in de stal van Richard (46) en Monique (47) Verschure in Wijk en Aalburg. 'Fosfaatrechten hangen als een donkere wolk boven ons bedrijf', zo zegt Monique. 'Maar we kozen bewust voor remigratie naar Nederland. We moeten er nu het beste van maken. Ook in Denemar-

ken en Duitsland startten we in een uitdagende tijd: in Duitsland bijvoorbeeld met een melkprijs van negentien cent.'

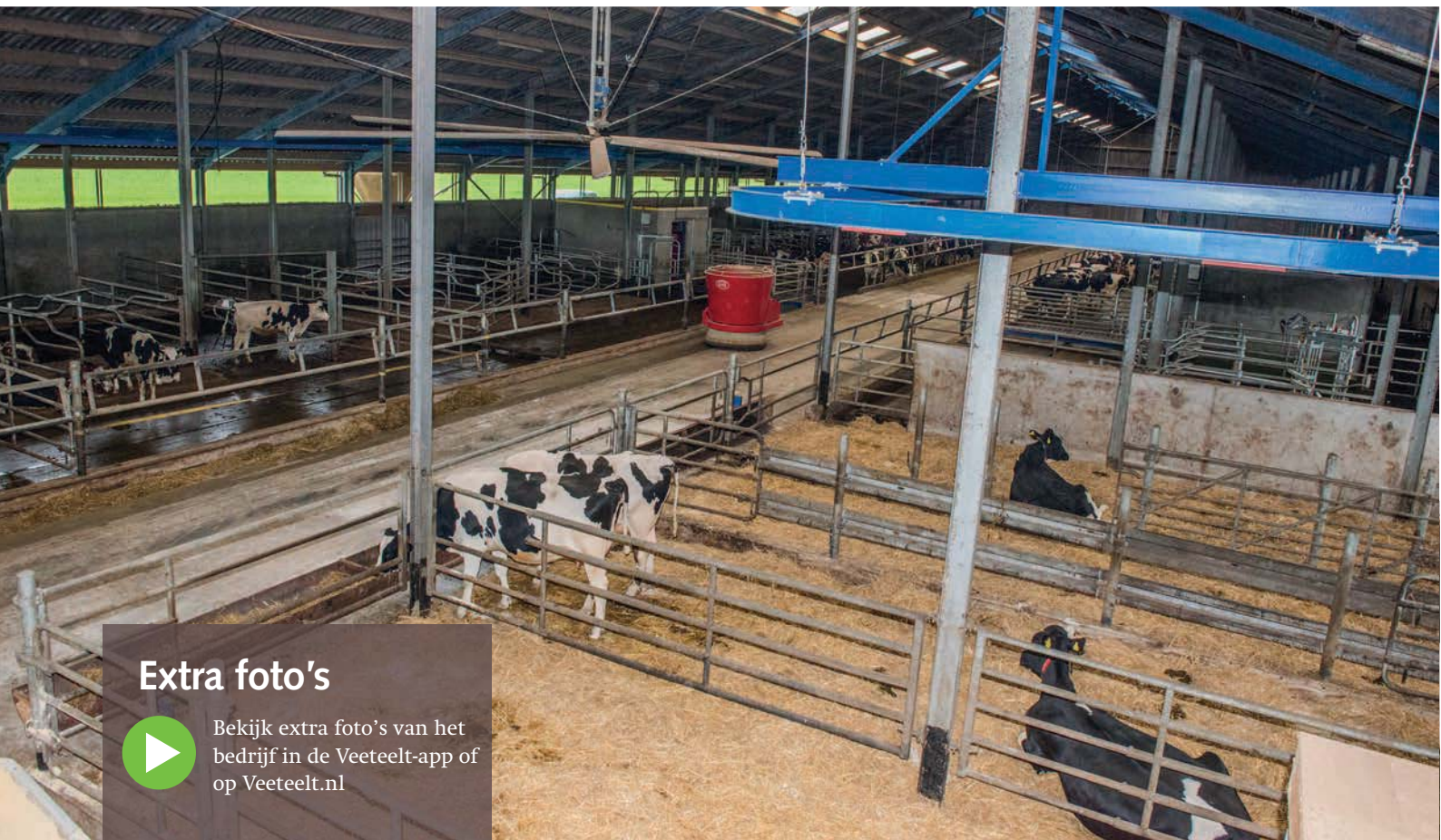
Na 21 jaar terug in Nederland

Samen met hun kinderen Ronnie (19) en Michelle (17) zijn de ondernemers na 21 jaar weer terug in Noord-Brabant, op vijf

kilometer afstand van de plek waar Richard en Monique zelf opgroeiden. 'We wilden dichter bij onze familie zijn', zegt Richard over de motivatie om te remigreren. 'Maar onze kinderen moeten opnieuw wennen aan een nieuw land.'

In 1995 vertrokken Richard en Monique vanuit Dussen naar Denemarken. 'Zowel

De voormalige vlesveestal biedt na de verbouwing ruimte voor 150 stuks koeien. Voeren, melken en instrooien zijn geautomatiseerd

Extra foto's

Bekijk extra foto's van het bedrijf in de Veeteelt-app of op Veeteelt.nl

De gebouwen zijn in goede staat

mijn broer als ik wilden melkveehouder worden. Ieder op een eigen bedrijf', benadrukt Richard.

Vanwege de hoge kosten voor het melkquotum in Nederland zochten Richard en Monique een bedrijf over de grens. Dat vonden ze in Dommerbu, vlak bij Skive, waar ze een draaiend melkveebedrijf met 55 koeien overnamen. 'Er werd gemolken op een grupstal, dus er moest flink worden gemoderniseerd', laat Monique weten. De crisis van de jaren tachtig had in Denemarken zijn sporen nagelaten: veel bedrijven waren 'financieel failliet' en voor zelfstandig boeren was weinig animo. Financiering was relatief eenvoudig, aldus de ondernemers. 'Complete bedrijven stonden voor een aantrekkelijke prijs te koop en iemand die hier wilde investeren, werd door de omgeving en de banken met open armen ontvangen', zegt Richard.

Van Denemarken naar Duitsland

Na dertien jaar in Denemarken, waarin het bedrijf groeide tot 140 koeien, werd voor Richard en Monique de afstand tot de familie toch te groot. In 2008 verkochten ze de boerderij in Dommerbu, zes weken nadat het bedrijf in de verkoop kwam. Daarna startte de zoektocht naar een bedrijf in West-Duitsland. Maar zo vlot als de Deense boerderij verkocht werd, zo lastig was de zoektocht naar een nieuw bedrijf. 'Vanwege de goede melkprijs werden bijna geen bedrijven verkocht', zegt Richard. 'Een bedrijf dat bij onze wensen paste – binnen twee uur reistijd van de Nederlandse grens, in een dorp, ongeveer 150 koeien en 50 hectare grond – was niet te vinden.'

De koeien worden in twee groepen gemolken

De familie Verschure kwam uiteindelijk in Binde, in de deelstaat Saksen-Anhalt, terecht: op de grens van Oost- en West-Duitsland. 'Een typische Oostblokboerderij. Zeer goed opgezet, prima gebouwen met ruimte voor 350 koeien en 450 hectare goede grond: de randvoorwaarden waren perfect', laat Richard weten. 'Maar binnen een week zei ik tegen Monique dat we hier niet oud zouden worden.'

De openheid van de Denen stond in schril contrast met de geslotenheid van de Oost-Duitsers. 'Ze zagen ons als de volgende westerlingen die hier snel geld wilden verdienen', vertelt Richard over de beginperiode in Binde. 'Dat veranderde uiteindelijk doordat we voor werkgelegenheid zorgden en onze afspraken met de omgeving nakwamen, maar dat heeft wel jaren geduurd.'

Goed personeel vinden lastig

Zowel in Denemarken als in Duitsland was volgens de familie Verschure een beter rendement te halen dan in Nederland. 'Voor het melkvee hadden we in Duitsland een kostprijs van 28 cent per liter. Daarmee was alles betaald, inclusief de arbeid', zegt Richard. Een belangrijk voordeel is dat er steeds voldoende grond beschikbaar was voor mestafzet. 'Veel mensen denken dat er in het buitenland geen mestwetgeving is. Maar die kan ik uit de droom helpen: mestwetgeving is er in de hele EU', zo benadrukt hij. 'Maar omdat er minder vee en minder grondhonger van industrie en woningbouw is, de grond goedkoper dan in Nederland. Dat is gemakkelijker boeren tegen een beter rendement.'

Financieel gezien was het boeren in

Vier à vijf keer per dag een verse portie voer

Duitsland perfect. Maar de omvang van het bedrijf vroeg om voldoende personeel. Voor zowel het melken als het landwerk hadden Richard en Monique negen mensen in dienst. De 350 koeien werden gemolken in een 2x10 visgraatmelkstal, in september 2014 kwamen daar vier melkrobots bij. 'We hadden in Denemarken al het idee opgevat om het volgende bedrijf te gaan automatiseren', vertelt Richard. 'Maar eenmaal in Duitsland wilden we eerst de ervaringen van anderen afwachten.'

Het vinden van goed personeel bleek lastig. Landwerk vinden veel mensen aantrekkelijk, maar voor het verzorgen en melken van de koeien is er minder animo. De familie Verschure merkte dit bijvoorbeeld in de vruchtbaarheidsresultaten, die slechter werden doordat het personeel de koeien minder snel tochtig zag. En in de jongveefok werd de biest te laat en te weinig verstrekt. 'Die geringere verantwoordelijkheid van werknemers voor het bedrijf als geheel, van kalf tot koe, is een probleem waar volgens ons elk groter bedrijf dat met personeel werkt, vroeg of laat tegenaanloopt' waarschuwt Richard. 'En dan het ziekteverzuim. Rond de feestdagen werd het personeel ziek en moest je alsnog vervangend personeel regelen of het zelf doen. Nee, wij waren er na zeven jaar in Duitsland wel klaar mee: we wilden terug naar een familiebedrijf en dan bij voorkeur toch weer in Nederland.'

Voormalig vleesveebedrijf

In 2014 startte de zoektocht naar een nieuw bedrijf met ruimte voor ongeveer 150 koeien en voldoende grond. Nadat

De mestschuif houdt de roosters schoon

ze eerst een boerderij met verouderde gebouwen in het vizier hadden, kochten Richard en Monique in mei 2015 het bedrijf waar ze nu wonen en werken. 'We wilden snel kunnen beginnen met een nieuw bedrijf. Van de grond af nieuw bouwen, zoals bij het eerste bedrijf zou moeten, zagen we niet zitten', vertelt Monique. 'Dit is een voormalig vleesveebedrijf, de gebouwen waren in goede staat en konden snel worden verbouwd', zo zegt Monique over de keuze voor dit bedrijf.

Om de stal geschikt te maken voor de melkkoeien kwamen er ligboxen en werden de strohokken gedempt. Achter het voerhek zat al een dichte vloer en ook aan de muurzijde kozen Richard en Monique voor een dichte vloer. Om de mest te verwijderen werd er een mestschuif geïnstalleerd. Omdat de stal werd gebouwd voor vleesvee, is er amper mestopslag onder de stal. De familie Verschure bouwde hiervoor een nieuw mestbassin met een inhoud van 4000 kuub. 'Daarnaast scheiden we de mest. De dikke fractie gaat als biobedding in de ligboxen. Dat zorgt er ook voor dat we iets minder opslagruimte nodig hebben.'

De kalveren krijgen de melk gevoerd in een emmer

Achter het voerhek zat een dichte vloer. De mest gaat via het afschot naar de mestscheider

Ook het instrooien gaat automatisch via rails boven de ligboxen.

Hoewel de technische voorwaarden prima waren, kostte het opzetten van het nieuwe bedrijf toch een jaar tijd. 'Het duurde dik een jaar voordat er koeien stonden in de stal', zegt Richard hierover. 'En ook dat is weer vervelend, want je hebt eigenlijk geen werk te doen.' Het eerste jaar stond in het teken van het regelen van de benodigde vergunningen en de aanschaf van een nieuwe veestapel. 'Met de vergunning heeft een adviseur zich beziggehouden. De veestapel, 130 koeien die een melkrobot gewend waren, kochten we in zijn geheel bij een bedrijf in Duitsland.'

Zeker automatiseren

Dat zowel het melken als het voeren geautomatiseerd zouden worden, stond vanaf het begin vast. 'In Denemarken wilden we al automatiseren. Onze ervaringen met personeel in Duitsland hebben ons bevestigd in de keuze voor automatisering. Robots werken altijd: die zijn niet ziek en hoeven niet op vakantie', betoogt Richard. Vanwege de stalin-deling met een voergang in het midden werkt de familie Verschure met een hoogproductieve en een laagproductieve groep. 'De hoogproductieve groep – tot 150 dagen in lactatie – bestaat uit 55 dieren. De laagproductieve groep – vanaf 150 dagen tot droogstand – bestaat uit 65 dieren', vertelt Monique. Er staan steeds ongeveer tien dieren droog. De voerrobot was vanwege de goede staat van de gebouwen snel inpasbaar. In de bijbehorende schuur werd een voerkeuken gerealiseerd. Dagelijks krijgen de melkkoeien vier tot vijf keer per dag een verse portie ruwvoer, bestaande uit mais, gras en bierbostel, aangevuld met soja en rapsoot. De voerkeuken vult Richard

twee keer per week bij. 'Ook dat is een belangrijk voordeel van automatisch voeren. Bijvullen kun je plannen zoals dat het beste uitkomt.' Naast de bijproducten in het ruwvoer krijgen de koeien een brok in de robot. 'De hoogproductieve koeien tot vijf kilo per dag.'

Dat er in de stal weinig jongvee loopt, is logisch, omdat de veestapel volledig werd aangekocht. 'De dieren die we insemineren, hebben hier gekalfd. En het is wat dat betreft elke keer weer een verrassing wat voor kalf je krijgt', zegt Monique lachend. Zij neemt de verzorging van de kalveren grotendeels op zich. Dat is een klus die – nog – niet geautomatiseerd is. 'We voeren met een emmer en de melk verplaatsen we met een melktaxi', zo laat ze weten.

Rustig door blijven melken

Als de ondernemers één ding in het buitenland hebben geleerd, dan is het wel dat er overal uitdagingen zijn. 'In Duitsland begonnen we met een lage melkprijs en waren de mensen niet zo vriendelijk. In Denemarken was het lastig om de taal te leren, maar waren de mensen juist erg gastvrij', zegt Monique. 'In Oost-Duitsland leerden we om alles zelf te repareren, omdat een onderhoudsmonteur vaak ver weg was. En ook reserveonderdelen waren niet altijd makkelijk verkrijgbaar, dus je wordt creatief', zegt Richard lachend. 'Dat is in Nederland en Denemarken gemakkelijker.' Maar het voordeel van dichterbij de familie wonen weegt voor de familie Verschure voorlopig op tegen de onzekerheid die bijvoorbeeld de introductie van fosfaatrechten nu met zich meebrengt. 'We moeten het nog maar zien. Voorlopig zijn de fosfaatrechten er nog niet, dus zolang we niets weten, melken wij hier rustig door,' aldus Monique. |